

יקהת רונן

1
הרפתקאות
ספרית רמונים
אל עמוד הימיני

איורים: הדס תורי

אור עציון ספרי איכות תורניים | ספריית אלומות

פָּרָק א

קולות מוזרים

דלת סגורה. שיחה מסתורית בטלפון
זרה. שאיבה בלי משאבה. מה מסתיר
הספרן? האם הספר מקריא את עצמו?

גם ביום הזה, שבו מתחיל הספור שלנו, היתה הדלת של הספרייה
הצבורה סגורה.

תמיד היא סגורה.

על הדלת שלה מבחין מצמד מין מקוש גדול בצורת נשר. מי
שרוצה להכנס לספרייה, צריך להקיש על הדלת במקוש הנשר. לאחר
כמה הקשות ישמע את הקול הצרוד של הספרן הזקן, מר אהרונזי,
כשהוא קורא "רק רגע". אחר כך ישמעו נקישות מקל ההליכה שלו,
כשהוא נגש לפתח את הדלת. ברגע שהאדם נכנס, מחזיר קפיץ חזק
את הדלת למקום, והיא נטרקת בלי אפשרות לפתיחה מבחוץ.
הספרייה נמצאת במבנה צמוד לבית הכנסת של המושב שבו
אני גר, וכך ראיתי הרבה פעמים את מה שקורה בה בזמן שעברתי

לִידָה. אֲבָל בְּעֲצָמַי לֹא נִכְנַסְתִּי לְשֵׁם מְעוֹלָם.

מִסְפָּרִים שֶׁהִסְפָּרְיָה הַזֹּאת הִיא אַחַת מֵהַגְדוֹלוֹת בְּאִזּוֹר כָּלוּ, וַיֵּשׁ
בָּהּ אֶלְפֵי אוֹ אֲוֵלֵי עֲשָׂרוֹת אֶלְפֵי סְפָרִים. רַב הַסְפָּרִים שֶׁם הֵם סְפָרֵי
קֹדֶשׁ, חֶלֶק מֵהֶם עֲתִיקִים וְחֶלֶק מֵחֲדָשִׁים. לֹא פָעַם שָׁמַעְתִּי מֵאַבָּא
שְׁלִי, וְגַם מֵאַנְשֵׁים אַחֲרָיִם, שֶׁהִיא נִחְשָׁבֶת "סְפָרְיָה חֲשׁוּבָה".

אֲבָל אוֹתֵי הַסְפָּרְיָה הַזֹּאת דּוֹקָא מִפְּחִידָה. דְּבָרִים מוֹזְרִים
מִתְרַחֲשִׁים בָּהּ. מוֹזְרִים מְאֹד.

שָׁכַחְתִּי לְסַפֵּר לָכֶם שְׁשָׁמֵי אוּרֵי, אֲנִי בֶן תִּשְׁעֵי וְגַר בְּמוֹשָׁב כְּפָר
רְמוֹנִים. אֲנִי יָלַד סִקְרָן מְאֹד וְכָלֵל לֹא פָחַדְנָן. אִם תִּחַפְּשׁוּ מִיִּשְׁהוּ
שְׂאוּהֵב הַרְפָּתְקָאוֹת, חֲקִירוֹת וְגַלּוּי מְקוֹמוֹת נִסְתָּרִים - זֶה אֲנִי. כְּבָר
בְּקִרְתִּי בְּכִמָּה מְעֵרוֹת שְׁנַמְצָאוֹת בְּקִצָּה הַכְּפָר, טַפְסְתִּי עַל הָעֵצִים
הַגְבוּהִים בְּיוֹתֵר שֶׁל הַמוֹשָׁב, רָכַבְתִּי עַל סוּס שְׁנַחֲשָׁב פְּרָאֵי מְאֹד,
וְאַפְלוּ הַצְּלַחְתִּי לְהַשְׁתַּלֵּט עָלָיו - אֲבָל בְּכָל זֹאת, הַסְפָּרְיָה זֶה מִשְׁהוּ
אַחַר לְגַמְרֵי...

כְּבָר לִפְנֵי כַּמָּה שָׁנִים הִתְחַלֵּתִי לְשֵׁים לֵב לְדַבְּרִים מְשָׁנִים שְׁקוֹרִים
בְּמִבְנֵה הַסְפָּרְיָה. בְּאוֹתָם יָמִים לֹא חֲשַׁבְתִּי לְהִכְנִס לְסְפָרְיָה בְּשִׁבְלִי
לְחַפֵּשׁ בָּהּ סְפָרִים, כִּי אֵין בָּהּ סְפָרֵי יְלָדִים, אֲבָל אֶת הַמִּבְנֵה עֲצָמוּ
הַפְּרָתִי מִבְּחוּץ. בְּקָר אֶחָד, כְּשֶׁהֵיִתִּי בְּעֶרְךָ בֶן שֵׁשׁ אוֹ שִׁבְעָה, יִצְאָתִי
מֵהַשְּׂרוּתִים שֶׁל בֵּית הַכְּנִסֶּת, שְׁנַמְצָאִים בְּדִיוֹק לֵיד הַסְפָּרְיָה. וְהִנֵּה
רְאִיתִי אֶת מֵר אֶהְרֹנִי פוֹתַח אֶת דְּלֶת הַסְפָּרְיָה בְּמִפְתָּח וְנִכְנַס. כָּרְגִיל,
אַף אֶחָד לֹא נִכְנַס חוּץ מִמֶּנּוּ, וְהַדְּלֶת נִסְגְּרָה אַחֲרָיו. לֹא עָבְרָה יוֹתֵר
מִדְּקָה אוֹ שְׁתֵּים, וְהִתְחַלֵּתִי לְשָׁמַע אוֹתוֹ מְשׁוֹחַח בְּמֶרְץ עִם מִיִּשְׁהוּ.
הַקּוֹלוֹת הָיוּ חֲלָשִׁים וְנִשְׁמָעוּ כְּאִלוּ מְמָרְחָק, אֲבָל אֲנִי, שֵׁישׁ

לי שמיעה טובה מאד, יכלתי ממש לשמע את הדבורים שלהם. זה היה מוזר בעיני. הרי מר אהרוני נכנס לבדו. עם מי הוא מדבר שם? נעמדתי רגע כדי להקשיב, ולפתע שמעתי קול חזק כמו של משאבה, וקולות השיחה השתתקו. חכיתי רגע כדי לראות מה יקרה עכשיו, ואז שמעתי קול של גרירה, ואחריו משהו כמו פיצוץ קטן - ושקט. כעבר רגע קט נשמעו מתוך הספריה קולות צעדים, ושוב התחילה שיחה שנשמעה כאלו ממרחקים, הפעם בין כמה אנשים. זהיתי מיד את הקול הצרוד של הספרן, אך את הקולות האחרים לא יכלתי לזהות. כלם דברו בשפה זרה שלא הפרתי, ולפי מה ששמעתי, מר אהרוני בהחלט הפיר, והוא הבין והשתתף היטב בשיחה הזאת.

עכשו כבר עמדתי מרתק ונסיתי להבין מה קורה פה. את הבנתי עצמו אני מכיר מצדן מבחוץ, ואני יודע שאין לו עוד כניסות, ואם כך - אז מאיפה הגיעו אנשים אל הספריה? הרי הם לא עברו בדלת! באותו רגע ממש הגיע אדם שרצה להכניס לספריה מהדלת הרגילה. הוא הקיש במקוש הגדול שעל הדלת. מהרתי להתחבא מאחורי עץ כדי להציץ לתוך הספריה כשהדלת תפתח. ברגע שנשמעה הנקישה הראשונה השתתקו הקולות בתוך הספריה. לאחר שתים או שלש נקישות כבר נשמע הקול המכרז "רק רגע!". אפשר היה לשמע היטב את דפיקות מקל ההליכה של הספרן, אך אני בטוח בכך, שבמיד עם זה היו עוד קולות - קולות השאיבה המשנים. הדלת נפתחה, ואני מהרתי להציץ פנימה.

מה שראיתי הדהים אותי - מלבד מר אהרוני הקשיש, אף אדם לא נראה במקום! לא היה שום זכר לאספה שהתקיימה כאן רק לפני

חֲצִי דְקָה! טוֹרֵי הַסְּפָרִים הַפְּהִים הָיוּ דוֹמְמִים וּמְלֵאִים אֲבָק. הַכְּסָאוֹת עָמְדוּ בְּצוּרָה כָּל כֹּךְ מְסֻדָּרֵת לְיַד הַשְּׁלַחָנוֹת, עַד שֶׁשָּׁאֲלַתִּי אֶת עֲצָמִי מִתִּי בַּפֶּעַם הָאַחְרוֹנָה מִיִּשְׁבוּ עָלֵיהֶם. עָרְמָה קִטְנָה שֶׁל סְפָרִים הִיְתָה מִנְחַת עַל הַשְּׁלַחָן שֶׁל הַסְּפָרָן, מְחַכָּה כְּנֶרְאָה שֶׁהוּא יְסַדֵּר אוֹתָם בְּמִקְוָמָם. רוּחַ קֵלָה הִנִּיעָה אֶת הַוִּילוֹנוֹת, וּדְמָמָה מְרָגִיזָה מְלֵאָה אֶת הָאוֹלָם.

לְאֵן נַעֲלָמוּ הָאֲנָשִׁים שֶׁהָיוּ כְּאֵן קֶדֶם?

חֲכִיתִי עוֹד קִצָּת בְּתַקְוָה שֶׁהִדְלַת תְּפִתַּח שׁוֹב, אֲבָל זֶה לֹא קָרָה, וְאֲנִי הִיְתִי צָרִיךְ כְּבָר לְחֹזֵר הַבֵּיתָה מִבְּלִי שֶׁנִּפְתְּרָה הַתְּעֵלוּמָה. מֵאֲזוֹ אוֹתוֹ יוֹם נְסִיתִי עוֹד פְּעָמִים רַבּוֹת לְהִבִּין מַה קוֹרָה שָׁם בְּסִפְרִיָּה, מֵאַחֲוֵרֵי הַדְּלַת הַסְּגוּרָה. מִפְּעַם לְפְעַם הַצְּלַחְתִּי לְשִׁמְעַ שׁוֹב אֶת הָרַעְשִׁים הַמְּשֻׁנָּים וְאֶת קוֹלוֹת הַשִּׁיחָה בְּשִׁפּוֹת שׁוֹנוֹת, אֲךָ מֵעוֹלָם לֹא הַצְּלַחְתִּי לְרֹאוֹת מִיִּשְׁבוּ מִבְּעֵלֵי אוֹתָם קוֹלוֹת. הִרְבָּה פְּעָמִים שָׁאֲלַתִּי אֶת עֲצָמִי - לְמָה הַסְּפָרָן טוֹרַח כָּל פְּעַם לְפִתַּח בְּעֲצָמוֹ אֶת הַדְּלַת? לְמָה שֶׁלֹּא יִשְׁאִיר אוֹתָהּ פְּשוּט פְּתוּחָה? הַדְּבָר הַזֶּה נֶרְאָה לִי מְסֻתָּרִי וּמוֹזָר, כְּאֵלוֹ הַסְּפָרָן רוֹצֵה לְהִסְתִּיר מִשְׁהוּ, וְהוּא מַעֲדִיף שֶׁלֹּא יֵרְאוּ כָּל הַזְּמַן מַה קוֹרָה בְּסִפְרִיָּה. וּבְגִלָּל הָרַעְשִׁים הָאֵלֶּה, בִּיחַד עִם כָּל הַהִתְנַהֲגוֹת הַמְּסֻתָּרִית שֶׁל הַסְּפָרָן, הַסְּפְרִיָּה מִמֶּשׁ הַפְּחִידָה אוֹתִי, וְלִכֵּן הַעֲדַפְתִּי לֹא לְהִכְנִס אֵלֶיָּה. אִם לֹא לֹמַר אֶת הָאֲמָת, אֲנִי בְּטוֹחַ שֶׁזוֹ אֵינְנָה סִפְרִיָּה רְגִילָה. מִשְׁהוּ בְּלִתִּי אֲפָשָׁרִי קוֹרָה שָׁם כָּל הַזְּמַן - וְאֵינִי לִי מִשְׁגָּ מַה הוּא... לְאַחֲרוֹנָה הַחֲלֻטִּיתִי שֶׁסוּף סוּף הִגִּיעַ הַזְּמַן לְפִתּוֹר אֶת הַתְּעֵלוּמָה. כְּמָה זְמַן אֲמַשִּׁיךְ לְהִסְתוֹבֵב בְּהַרְגָּשָׁה הַמוֹזָרָה שֶׁבְּמוֹשָׁב שֶׁלְנוּ קוֹרִים

דברים בלתי אפשריים? לא רציתי לספר על זה לחברים שלי כי ידעתי שהם יחשבו שאני סתם מדמין, ולכן החלטתי שאני צריך לעשות בעצמי איזה מבצע בלשי אמתי כדי לגלות מאיפה באים הקולות המשונים.

דבר ראשון - כך קראתי בספרי הבלשים החביבים עלי - צריך לבדק ולהכיר את השטח. ומכיון שלא העזתי עדין להכנס לספריה עצמה ולחקר אותה מבפנים, טפסתי בתור שלב ראשון על העץ שמגיע עד החלון הגבוה שלה, והצצתי פנימה. הפעם יכלתי לשמע היטב את קולות השיחה, שנשמעו כאלו הם יוצאים מתוך הספריה, אף על פי שהקולות עצמם היו מטושטשים ורחוקים. הדבר המדהים היה, שבספריה עצמה לא ראיתי כלום! אפלו הספרן נעלם ואיננו. נסיתי להתאמץ ולראות האם יש במקום איזה מכשיר דלוק, כמו טלויזיה או מחשב - אבל כל מה שראיתי היה רק ספרים וספרים. נסיתי לפתח את החלון מבחוץ כדי לראות טוב יותר. ברגע שפתחתי אותו טיפ־טפה, נשמע קול השאיבה המשנה, ולפתע הספרן הופיע משום מקום. הוא הסתכל בחשדנות לכל הצדדים, ולמזלי לא הבחין בחלון הפתוח. הוא הניח את מקלו והתישב בכסאו כאלו לא קרה שום דבר מיחד.

מה היו הקולות? מאיפה הופיע הספרן? צבטתי את עצמי כדי לודא שזה לא חלום, והצביטה בהחלט כאבה... המחשבות התרוצצו בתוך ראשי, והתחלתי להרגיש כמו משגע. הרי קולות אינם יכולים להשמע בלי שמישהו ישמיע אותם, והרי אין כאן אף אחד שיוכל להשמיע קולות! מאיפה הם הגיעו? ואיך הספרן נעלם וחזר כאלו

לא קרה כלום? האם ראיתם פעם אדם שנעלם ומופיע ללא כל סבה
נראית לעין?!

זה היה הרגע שבו הפחד השתלט עלי. קפצתי מהעץ ורצתי
הביתה. החלטתי - הפעם אני חייב לשתף את יעל אחותי הגדולה
במה שקורה בספריה! היא כבר בת אחת עשרה, היא חכמה וסקרנית,
ובודאי תדע איך להתמודד מול הדבר המסתורי הזה - יהיה מה
שיהיה, והעקר - זו אחותי האוהבת, שלא תצחק או תלעג לי, אלא
תקשיב לי ברצינות.

רצתי כל הדרך הביתה, ונכנסתי כשאני כלי נושם ונושף. בקושי
אמרתי שלום, וטסתי מיד לעבר החדר של יעל.

"יעל... יעל, את חייבת לעזור לי!" אמרתי בלי הקדמות.

יעל הניחה מידה את הספר שקראה, ושאלה בטון שלו ומרגיז:

"מה קרה לך, אורי? אתה נראה כאלו ברחת מאיזה שדה קרב!"

"קרב לא היה... אמרתי "אבל זה בהחלט היה מפחיד!"

"על מה אתה מדבר? מה הפחיד אותך כל כך?" שאלה יעל.

"את יודעת מה הולך בספריה של המושב?"

"נו, מה?" שאלה יעל.

"הרבה פעמים כשאני עובר ליד הספריה אני שומע משם כל
מיני קולות. זה נשמע כאלו יש שם אספות גדולות של בני אדם,
שמדברים בכל מיני שפות. אבל הכל רק מעבר לדלת הסגורה. ברגע
שאני מציץ לתוך הספריה - היא נראית ריקה לגמרי! הכל כזה מזנח
ומלא אבק, וברור שכמעט אף אחד לא נכנס לשם בכלל. זה ממש
מוזר, אז היום הצצתי מהחלון, ואני ממש בטוח ששוב שמעתי

קולות שיחה בלי שאף אחד יהיה שם! אפלו את הספרן לא ראיתי בהתחלה, אבל פתאום הוא הופיע איכשהו משום מקום! ודפק עם המקל שלו על הרצפה!"

"קולות בלי בני אדם?!" הסתכלה עלי יעל בלגלוג, "נראה לי שקראת יותר מדי ספורים דמיוניים..."

"ואני אומר לך שזה קרה באמת!" התעקשתי, "בעצמי שמעתי אותם!"

יעל לא נראתה ממש משוכנעת, והיא רק אמרה בזלזול: "נו, אז אולי הספרים התחילו להקריא את עצמם... או אולי הספרן התחפש לדנידין ונהיה רואה ואינו נראה?".

מתברר שגם אחות אוהבת עלולה ללעג כשהיא שומעת דבר משונה כל כך...

"את יכולה לצחק עלי ולא להאמין לי," אמרתי, והתאפקתי שלא לפרץ בבכי, "אבל זה לא ישנה את העבדה שיש שם קולות כאלה! ונראה אותך עומדת שם חמש דקות ולא מתה מפחד מהקולות האלה!"

סוף סוף נראתה יעל כמי שמוכנה יותר לשמע את הספור שלי, וגם אני נרגעתי מעט. התישבותי על המטה לידה, ובמשך שעה ארצה ספרתי לה על המעקבים שלי אחרי המתרחש בספריה, ובמיחד על מה שגליתי היום.

יעל הסכימה לבסוף שמשוהו משנה אכן קורה שם, אבל יחד עם זה היא לא הפסיקה לפקפק ולשאל - האם אני בטוח שאלו באמת קולות אמתיים? האם בכלל יש במציאות דבר כזה?

אני חושב שהיא לא ממש השתכנעה, אבל נראה לי שבכל זאת
הדבקתי אותה קצת בפחד שלי.
לאחר שנרגעתי והאמץ קצת חזר אלי, הצלחתי לשכנע את יעל
להצטרף אלי למעקב אחר המתרחש בספרייה, עד שנגלה מי, או מה,
משמיע את הקולות המסתוריים.
וההזדמנות לכך הגיעה מהר יותר מכפי שחשבנו!